DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

10 lipca Nr. 19 Rok 1934.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł 20 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Wyszły z druku Dziennik Ustaw Nr. 56 — 59.
Wyszły z druku Nr. Nr. 135 — 151 Monitora Polskiego.

228.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 12 czerwca 1934 r.

o wierzytelnościach w walutach zagranicznych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 221) postanawiam co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. (1) Wierzytelność, wyrażoną w walucie zagranicznej, dłużnik może zapłacić pieniędzmi polskiemi, chyba że zapłata w pieniądzach zagranicznych była wyraźnie zastrzeżona.

(2) Zastrzeżenie takie uważa się za nieistniejące, jeżeli wierzytelność płatna jest na obszarze Państwa Polskiego.

(3) Wierzytelnością w rozumieniu rozporządzenia niniejszego jest kadża należność bez względu na tytuł jej powstania.

Art. 2. (1) Wysokość sumy, którą dłużnik płaci pieniędzmi polskiemi, winna być obliczona według kursu wypłat (czeku) w danej walucie zagranicznej w dniu wymagalności wierzytelności.

(2) Jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki, wierzyciel może żądać zapłaty, stosownie do swego wyboru, według kursu wypłat bądź w dniu wymagalności, bądź w dniu zapłaty.

(3) Obowiązujący jest przeciętny kurs wypłat, notowany na giełdzie pieniężnej w Warszawie.

Art. 3. (1) Jeżeli zapłata następuje pieniędzmi zagranicznemi, dłużnik może dokonać jej każdym gatunkiem pieniędzy, mających obieg prawny w kraju, którego pieniędzmi płaci.

(2) Jeżeli dłużnik, płacący pieniędzmi zagranicznemi, jest w zwłoce, wierzyciel może żądać wyrównania różnicy między kursami wypłat w dniu zapłaty i w dniu wymagalności.

Art. 4. (1) Ważność zastrzeżenia o płatności wierzytelności zagranicznemi monetami złotemi lub według równowartości złota w zagranicznej jednostce pieniężnej ocenia się podług prawa kraju, w którego walucie wyrażona jest wierzytelność. Sama umowa zachowuje ważność.

(2) Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia odmiennie uregulować ważność tego zastrzeżenia w zobowiązaniach, wyrażonych w walucie kraju, który normuje ważność tę bądź inaczej w stosunkach międzynarodowych niż wewnętrznych, bądź z uszczerbkiem dla interesów Państwa Polskiego luz jego obywateli.

Art. 5. (1) Jeżeli zastrzeżenie o płatności wierzytelności zagranicznemi monetami złotemi lub według równowartości złota w zagranicznej jednostce pieniężnej jest ważne (art. 4), a wierzytelność ta jest płatna na obszarze Państwa Polskiego, — dłużnik może zapłacić ją pieniędzmi polskiemi według kursu kruszczu złotego w dniu wymagalności zapłaty.

(2) Art. 2 ust. (2) stosuje się analogicznie.

Art. 6. (1) W razie sprzedaży w drodze egzekucji rzeczy, na której ustanowiono zastaw lub hipotekę dla wierzytelności w walutach zagranicznych, opis i obwieszczenia powinny podawać te wierzytelności bez przerachowania na walutę polską.

(2) W dalszem postępowaniu egzekucyjnem należy obliczać wierzytelności te według kursów wypłat (art. 2) lub kruszczu złotego (art. 5) z dnia poprzedzającego sprzedaży rzeczy.

Art. 7. Przepisy art. 1—6 stosuje się do wierzytelności, powstałych zarówno przed dniem, jaki po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, nie wyłączając wierzytelności prawomocnie zasądzonych, — z wyjątkami następującemi:

1) do wierzytelności niewekslowych, powstałych przed tym dniem, — zamiast art. 2 ust. (1) i (2) stosuje się zasadę, że wierzytelność może być uiszczona pieniędzmi polskiemi według kursu wypłat lub kruszczu złotego z przedednia zapłaty, oraz nie stosuje się art. 3 ust. (2); przepis ten stosuje się również do tych wierzytelności z weksli niezaprotestowanych, które należą do zakresu właściwości urzędów rozjemczych, powołanych ustawą z dnia 28 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 253), choćby wierzytelności te powstały po dniu 1 grudnia 1931 r.;

2) do wierzytelności z wekslów nie stosuje się przepisów art. 2 ust. (2) i art. 3 ust. (2);

3) do wierzytelności z tytułu kupna-sprzedaży lub zamiany efektywnych pieniędzy zagranicznych nie stosuje się przepisu art. 1 ust. (2).

Art. 8. (1) Spłaty należności z tytułu wierzytelności, wyrażonych w walutach zagranicznych, dokonane przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, uważane będą za uskutecznione w należytej wysokości, choćby nastąpiły na zasadach innych, niż wskazane w art. 4.

(2) Rozporządzenie niniejsze nie narusza zawartych przed jego wejściem w życie układów, dotyczących uregulowania wierzytelności, wyrażonych w walutach zagranicznych. Przepis ten nie stanowi jednakże przeszkody do zastosowania art. 4 do wierzytelności, ustalonych w tych układach.

(3) Poręczyciel, który uiścił za dłużnika głównego dług wyrażony w walucie zagranicznej, ma prawo żądać, aby dłużnik zwrócił mu również różnice kursów, choćby zwrot następował w pieniądzach zagranicznych.

Rozdział II.
Przepisy ograniczające zaciąganie zobowiązań w walutach zagranicznych.

Art. 9. (1) Wpisy do ksiąg hipotecznych mogą być wnoszone tylko w walucie polskiej. Nie dotyczy to jednak czynności hipotecznych, dokonywanych w zakresie wpisów już ujawnionych w walutach zagranicznych choćby przez zastrzeżenie, wpisów wnoszonych w myśl ust. (2) pkt. 1), jako też czynności hipotecznych dokonywanych na podstawie aktów sądowych i notarjalnych zdziałanych przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego.

(2) Rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości określą:

1) przypadki, w których wpisy będą mogły być wnoszone w walucie zagranicznej;
2) warunki i zasady przerachowania wszelkiego rodzaju wierzytelności i zabezpieczeń hipotecznych, wyrażonych w walutach zagranicznych, nie wyłączając ujawnionych przez zastrzeżenie, zakres uprawnień stron przy dokonywaniu przerachowania oraz sposób jego ujawnienia w wykazie hipotecznym — bez zgody niższych wierzycieli.

Art. 10. (1) Instytucje kredytowe, z wyjątkiem:

1) Banku Polskiego,
2) państwowych instytucyj kredytowych,
3) przedsiębiorstw bankowych, wymienionych w art. 2, 3 i 119 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321),
4) towarzystw kredytu długoterminowego oraz
5) instytucyj, oznaczonych rozporządzeniami Ministra Skarbu, —

mogą dokonywać nowych operacyj kredytowych czynnych i biernych jedynie w walucie polskiej.

(2) Ograniczenie to nie dotyczy operacyj, dokonywanych w związku z już istniejącemi aktywami lub pasywami, wyrażonemi w walucie zagranicznej.

(3) Operacje, usktuecznione z przekroczeniem przepisów artykułu niniejszego, będą uważane za dokonane w walucie polskiej w kwocie, która wypadnie z przeliczenia waluty zagranicznej według kursu wypłat z dnia uskutecznienia operacji.

Art. 11. (1) Instytucje, wymienione w art. 10 ust. (1) pkt. (2) i 3), mogą przyjmować nowe wkłady na książeczki wkładkowe imienne i na okaziciela — jedynie w walucie polskiej.

(2) Przepis art 10 ust. (3) stosuje się analogicznie.

Art. 12. (1) Umowy ubezpieczeń bezpośrednich mogą być zawierane tylko w walucie polskiej. Przepis ten nie ogranicza prawa zawierania umów przewidujących świadczenia w naturze.

(2) Minister Skarbu może w drodze wyjątku określić przypadki, w których umowy ubezpieczeń będą mogły być zawierane w walucie zagranicznej.

Rozdział III.
Przepisy szczególne dla instytucyj kredytu długoterminowego.

Art. 13. Instytucjami kredytu długoterminowego w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są: Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy Bank Rolny, towarzystwa kredytowe ziemskie, miejskie i przemysłowe, banki hipoteczne i Wileński Bank Ziemski, Sp. Akc. w Wilnie.

Art. 14. (1) Jeżeli wierzytelność instytucji kredytu długoterminowego wyrażona jest w walucie zagranicznej, dłużnik może zapłacić należności z jej tytułu pieniędzmi polskiemi:

1) w razie zapłaty w terminie lub przedterminowo — według kursu wypłat lub kruszcu złotego z przedednia zapłaty;
2) razie opóźnienia zapłaty — według kursu wypłat lub kruszcu złotego, stosownie do wyboru instytucji, bądź z dnia wymagalności należności, bądź z przedednia jej zapłaty, bądź z dnia płatności walorów, na których uiszczenie należność była przeznaczona zgodnie z planem umorzenia, jeżeli termin tej płatności już upłynął.

(2) Jeżeli zapłata opóźniona następuje pieniędzmi zagranicznemi, instytucja może żądać, aby dłużnik zapłacił różnice kursowe według zasad, wyłuszczonych w ust. (1) pkt. 2).

(3) Jeżeli wierzytelność instytucji jest wyrażona w więcej niż jednej walucie zagranicznej, wybór waluty, w której lub według której ma nastąpić zapłata, służy instytucji.

Art. 15. Opłaty administracyjne i dopłaty z tytułu szczególnych zobowiązań instytucji kredytu długoterminowego, pobierane przez tę instytucję przy ratach lub przedterminowej spłacie od wierzytelności hipotecznych, wyrażonych w walucie lub kilku walutach zagranicznych, mogą być obliczane i ściągane w pieniądzach polskich — stosownie do wyboru instytucji — według kursu jednej z tych walut, bądź z dnia 1 lipca 1931 r., bądź z dnia wymagalności tych opłat administracyjnych lub dopłat, bądź z przedednia ich zapłaty.

Art. 16. Przy dokonywaniu — na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o pierwszeństwie hipotecznem i konwersji zaległości od pożyczek instytucyj kredytu długoterminowego (Dz. U. R. P. Nr. 04, poz. 810) — konwersji zaległości, wyrażonych w walucie lub w walutach zagranicznych, instytucja kredytu długoterminowego ma prawo przerachować te zaległości

na walutę polską i żądać ujawnienia ich w wykazie hipotecznym z pierwszeństwem i na zasadach, przewidzianych w powyższem rozporządzeniu, stosownie do swego wyboru według kursu jednej z tych walut w dacie wymagalności odpowiednich zaległości, ustalonej w akcie pożyczki.

Art. 17. Przepisy rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie przy wszelkich obliczeniach należności instytucyj kredytu długoterminowego w postępowaniu egzekucyjnem z tem, że instytucja ma również prawo:

1) przerachowywać walutę zagraniczną na polską także według kursu z przedednia sprzedaży rzeczy;
2) wyznaczać w walucie polskiej rękojmie (wadja) i ceny wywołania (sumy, od których rozpoczynają się sprzedaże);
3) zmieniać — przed rozpoczęciem sprzedaży, przez oświadczenie do protokółu — wysokość tych rękojmi i cen wywołania w związku z kształtowaniem się kursów walut zagranicznych.

Art. 18. Instytucje kredytu długoterminowego mają prawo stosować przepisy rozporządzenia niniejszego także do należności, powstałych przed jego wejściem w życie, a w szczególności do wszelkich rozrachunków wpłat, dokonanych przez dłużników.

Art. 19. (1) Instytucje kredytu długoterminowego obowiązane będą wykazywać oddzielnie w bilansach straty i zyski na kursach walutowych w związku z operacjami kredytu długoterminowego.

(2) Minister Skarbu określać będzie w drodze rozporządzeń, kiedy i w jaki sposób instytucje kredytu długoterminowego obowiązane będą zwracać swym dłużnikom ewentualne zyski z powyższego tytułu.

Art. 20. Jeżeli przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego instytucja kredytu długoterminowego pobierała i wypłacala według kursu kruszcu złotego kwoty, należne z tytułu zobowiązzań długoterminowych, opiewających na walutę dolarową z zastrzeżeniami, wymienionemi w art. 5, — wówczas:

1) wypłaty te i wypłaty (z wyjątkiem wymienionych w pkt. 4) uważane będą za uskutecznione w należytej wysokości; dotyczy to również spłat przedterminowych;
2) w ten sam sposób pobrane będą opóźnione w zapłacie raty od wierzytelności wcześniejsze niż biegnąca, jak również w ten sam sposób wypłacane będą kupony, na których zapłatę pobierane są powyższe raty;
3) rata biegnąca i następna, jak również odpowiadające tym ratom kupony, płatne będą z uwzględnieniem nieważności w zobowiązaniach dolarowych zastrzeżeń wymienionych w art. 5;
4) kwoty, nadpłacone przez dłużników na ratę biegnącą, będą zarachowane na inne lub przyszłe należności od nich przypadające.

Art. 21. Przepisy art. 14 — 20 mają zastosowanie jedynie do wierzytelności instytucyj kredytu długoterminowego:

1) zabezpieczonych hipotecznie, z terminem zapłaty nie krótszym niż 7½ lat,
2) zabezpieczających listy zastawne lub obligacje.

Rozdział IV.

Przepisy o przerachowaniu na walutę polską listów zastawnych i obligacyj, wypuszczonych przez instytucje kredytu długoterminowego, oraz zabezpieczających je wierzytelności.

Art. 22. Wszelkie postanowienia o walutach zagranicznych, zawarte w listach zastawnych i obligacjach instytucyj kredytu długoterminowego, wyrażonych jednocześnie w walucie polskiej i w jednej lub kilku walutach zagranicznych, jak również postanowienia te, zawarte w aktach bądź innych dokumentach i wpisach hipotecznych wierzytelności, zabezpieczających listy i obligacje, — uważa się za nieistniejące.

Art. 23. (1) Listy zastawne i obligacje instytucyj kredytu długotermiinowego, wyrażone w jednej lub kilka walutach zagranicznych, jak również wierzytelności, zabezpieczające te listy i obligacje, podlegają przerachowaniu na odpowiednie zobowiązania wyrażone w walucie polskiej.

(2) Przerachowanie następuje, z zachowaniem przepisów art. 4, według przeciętnego kursu wypłat lub kruszcu złotego w miesiącach kwietniu i maju 1934 r., notowanych na giełdzie pieniężnej w Warszawie.

(3) Dla podlegających przerachowaniu zobowiązań, wyrażonych w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, zarówno opatrzonych jak i nieopatrzonych zastrzeżeniami, wymienionemi w art. 5, kurs ten ustala się na zł. 5,40 za jednego dolara.

Art. 24. Listy zastawne Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego w Poznaniu dawniej 8% serji z roku 1930, skonwertowane na 4½% serji K z roku 1933, wyrażone w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej w złocie wagi i próby z dnia 1 stycznia 1930 r., oraz w ich równowartości w złotych w złocie, jak również wierzytelności hipoteczne wraz z hipotekami kaucyjnemi, zabezpieczające te listy a wyrażone w dolarach w złocie, w stosunku jeden dolar w złocie równa się 8.9141 złoytch w złocie.

Art 25. Konwersja, przewidziana w art. 22, 23 i 24, następuje z mocy samego prawa na dzień, od którego liczy się rata wierzytelności, biegnąca w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, choćby termin jej wymagalności już nastąpił.

Art. 26. Konwersja, przewidziana w art. 22 i 23, nie obejmuje:

1) listów zastawnych i obligacyj, wypuszczonych w drodze emisji publicznej na rynkach zagranicznych a notowanych na giełdach zagranicznych, jak również wierzytelności, zabezpieczające te listy i obligacje;

2) 8% dolarowych listów zastawnych Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie serji z roku 1924, poręczonych przez Skarb Państwa, oraz odpowiedniej części wierzytelności hipotecznych, zabezpieczających te listy a określonych w sposób wskazany w § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 lutego 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 48);

3) 7% i 8% listów zastawnych Towarzystwa Kredytowego Przemysłu Polskiego, wyrażonych w funtach szterlingach;

4) 8% gwarantowanych złotych obligacyj komunalnych Banku Gospodarstwa Krajowego w Polsce z 1925 r. (Guaranteed and Municipally Secured 8% Sinking Fund Gold Bonds of the National Economic Bank Poland, 1925), wyrażonych w dolarach w złocie Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, oraz gwarantowanych i zabezpieczonych 8% amortyzowanych złotych obligacyj Banku Gospodarstwa Krajowego w Polsce 1926 r. (National Economic Bank, Poland, Guarateed and Secured 8% Sinking Fund Gold Bonds, 1926), wyrażonych w dolarach w złocie Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, jak również wierzytelności zabezpieczające te obligacje;

5) 7% listów zastawnych Banku Gospodarstwa Krajowego emisji II. P. Z./1, wyrażonych w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej;

6) części emisji II 7% listów zastawnych Banku Gospodarstwa Krajowego w złocie, opiewających na złote w złocie względnie ich równowartości w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej w złocie, w funtach szterlingach, w guldenach holenderskich w złocie i we frankach szwajcarskich na sumę 4.547.000 złotych w złocie oraz części emisji II 7% obligacyj komunalnych Banku Gospodarstwa Krajowego w złocie, opiewających na złote w złocie względnie ich równowartości w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej w złocie, w funtach szterlingach, w guldenach holenderskich w złocie i we frankach szwajcarskich, na sumę 4.100.000 złotych w złocie. Rozporządzenie Ministra Skarbu oznaczy numery listów zastawnych i obligacyj, wymienionych w niniejszym punkcie, jako wyłączonych z pod konwersji.

Art. 27. (1) Instytucja kredytu długoterminowego ma prawo połączyć w jedną lub kilka seryj listy zastawne lub obligacje już wypuszczone oraz przyszłe, których oprocentowanie, okres umorzenia, waluta i klauzule monetarne oraz zabezpieczenia — po zastosowaniu przepisów rozporządzenia niniejszego — okażą się jednakowe. W tym eclu instytucjt ma prawo ustalić odpowiednie wzory listów zastawnych lub obligacyj.

(2) Łącząc w nową bądź w nowe serje listy zastawne lub obligacje, instytucja może pominąć lub zmienić zawarte w nich zastrzeżenia nie dotńczące przedmiotów, wymienionych w zdaniu pierwszem ust. (1). W szczególności instytucja może zaniechać tworzenia funduszów gwarancyjnych i zarządzić zarachowywania kwot, zebranych na te fundusze na należności od dłużników.

(3) Łączenie poszczególnych seryj może być dokonane tylko za zgodą Ministra Skarbu.

Art. 28. (1) Konwersje, przewidziane:

1) w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o pierwszeństwie hipotecznem i konwersji zaległości od pożyczek instytucyj kredytu długoterminowego (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 810),

2) w ustawie z dnia 20 grudnia 1932 r. o obniżeniu oprocentowania i przedłużeniu okresów umorzenia wierzytelności długoterminowych, zabezpieczających listy zastawne i obligacje, oraz wydanych na podstawie tych wierzytelności listów zastawnych i obligacyj (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 950) i

3) w rozporządzeniu niniejszem,

— mogą być ujawnione w wykazach hipotecznych bądź w drodze wpisów oddzielnych, bądź wspólnych, obejmujących wszystkie dokonywane zmiany, bez zgody dłużnika i niższych wierzycieli na mocy jednostronnego wniosku instytucyj kredytu długoterminowego. Oświadczenie instytucyj we wniosku o konwersję będą miały dla sądu (wydziałów hipotecznych) moc urzędową.

(2) Żadne przeszkody, wynikające z obowiązujących przepisów, treści księgi hipotecznej oraz statutu instytucyji, nie tamują ujawnienia konwersji powyższych w wvkazie hipotecznym czystym wpisem.

(3) Na obszarze mocy obowiązujcej kodeksu cywilnego z 1896 r. zapisanie przewidzianych w ust. (1) konwersyj lub ich stopnia pierwszeństwa nastąpi bez przedstawienia listów hipotecznych wydanych co do praw rzeczowych, wpisanych już do księgi gruntowej. Jeżeli list hipoteczny zostanie przedłożony później, urząd ksiąg gruntowych powinien na nim zaznaczyć wpis.

(4) Sporządzenie lub sprostowanie listu hipotecznego na wierzytelności określone w ust. (1) następuje na jednostronny wniosek instytucji.

Art. 29. (1) Instytucje kredytu długoterminowego obowiązane są przedstawić Ministrowi Skarbu do zatwierdzenia plany konwersji zaległości, dokonywanej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o pierwszeństwie hipotecznem i konwersji zaległości od pożyczek instytucyj kredytu długoterminowego (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 810).

(2) Minister Skarbu może, uwzględniając stan finansowy instytucji, żądać zmian w przedstawionym planie.

Art. 30. (1) Minister Skarbu ustali w drodze rozporządzenia termin wymiany listów zastawnych obligacyj na konwersyjne.

(2) Minister Skrabu może zezwolić instytucji kredytu długoterminowego na przestemplowanie zamiast wymiany oznaczonych seryj listów zastawnych lub obligacyj, podlegających konwersji.

(3) Instytucja kredytu długoterminowego ma prawo:

1) wymienić listy zastawne lub obligacje na konwersyjne — w innych odcinkach;
2) wypowiadać zamiast losowania — za zapłatą wartości nominalnej — odcinki listów zastawnych lub obligacyj, opiewające na kwoty poniżej zł. 100.

(4) Koszty konwersji obciążają dłużników.

Art. 31. (1) Postępowanie i wpisy hipoteczne, mające na celu dokonanie konwersyj, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, są wolne od opłat sądowych (hipotecznych.

(2) Pisarze hipoteczni mają prawo pobierać za wniosek o dokonanie konwersji w zakresie wszystkich wierzytelności obciążających daną nieruchomość i na podstawie wszystkich przepisów, wymienionych w art. 28, za wniesienie odpowiednich treści do wykazu hipotecznego i za wydanie instytucji kredytu długoterminowego świadectwa o dokonanych wpisach — jedynie opłatą stałą w kwocie zł. 20.

(3) Pismo instytucji kredytu długoterminowego, którem ona na mocy art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o pierwszeństwie hipotecznem i konwersji zaległości od pożyczek instytucyj kredytu długoterminowego (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 810), dokonywa konwersji na pożyczkę dodatkową w gotowiźnie, podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,2% od tej części pożyczki konwersyjnej, która pokrywa należności uboczne, odsetki, opłaty administracyjne i t. d.), wymienione w art. 1 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej. Według tej samej zasady podlegają opłacie stemplowej listy zastawne i innego rodzaju obligacje, emitowane na mocy zdania drugiego art. 2 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej. Do uiszczenia opłat jest obowiązana instytucja kredytowa, która może żądać od dłużnika zwrotu uiszczonej opłaty, albo wpłacenia zgóry odpowiedniej kwoty.

Art. 32. (1) Nieujawnienie w wykazie hipotecznym konwersyj, przewidizanych w rozporządzeniu niniejszem, nie stanowi przeszkody ani do wszczęcia, ani do prowadzenia postępowania sądowego, egzekucji sądowej lub egzekucji we własnym zakresie instytucyj kredytu długoterminowego.

(2) Zmiany w stanie wierzytelności, wynikające z powyższych nieujawnionych hipotecznie konwersyj, powinny być być zgłoszone do protokółu licytacji.

Rozdział V.

Przepisy o przerachowaniu na walutę polską zobowiązań z tytułu umów ubezpieczeń, zawartych przez zakłady, podlegające nadzorowi Ministra Skarbu.

Art. 33. (1) Wszelkie zobowiązania z umów ubezpieczeń, wyrażonych w walutach zagranicznych bez zastrzeżeń, wymienionych w art. 5, podlegają przerachowaniu na walutę polską według przeciętnego kursu wypłat w miesiącach kwietniu i maja 1934 r., notowanych na giełdzie pieniężnej w Warszawie.

(2) Dla podlegających przerachowaniu zobowiązań, wyrażonych w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, kurs ten ustala się na zł. 5,40 za jednego dolara.

Art. 34. Wszelkie zobowiązania z umów ubezpieczeń, opiewające na waluty zagraniczne z zastrzeżeniami, wymieninemi w art. 5 — bez względu na to, czy zastrzeżenia te są ważne w myśl art. 4, — podlegają przerachowaniu na złote w złocie według stosunku zawartości czystego złota w jednostce pieniężnej danej waluty zagranicznej oraz waluty polskiej w dniu 1 lipca 1931 r.

Art. 35. Przerachowanie, przewidziane w art. 33 i 34, następuje z mocy samego prawa na dzień 1 sierpnia 1934 r.

Rozdział VI.

Ustalanie kursu kruszcu złotego.

Art. 36. (1) Za kurs (równowartości) kruszcu złotego w rozumieniu rozporządzenia niniejszego oraz art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) uważa się wartość złota, ogłaszaną przez Ministra Skarbu w Monitorze Polskim.

(2) Minister Skarbu obliczać będzie wartość na podstawie cen czystego złota na giełdzie zagranicznej, którą oznaczy rozporządzeniem, oraz na podstawie przeciętnego kursu na giełdzie w Warszawie — wypłaty na siedzibę powyższej giełdy zagranicznej.

(3) Przepisy art. 6 i 17 stosuje się analogicznie do wierzytelności, wyrażonych w złotych w złocie.

Rozdział VII.

Przepisy końcowe.

Art. 37. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 38. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 kwietnia 1924 r. o wierzytelnościach w walutach obcych i w złotych w złocie, hipotecznie zabezpieczanych (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 385), ustawa z dnia 18 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 273) i wszystkie przepisy sprzeczne z rozporządzeniem niniejszem.

(3) Moc obowiązującą art. 211 i 437 kodeksu zobowiązań zawiesza się.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
(—) *L. Kozłowski*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Beck*

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski*

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Czesław Michałowski*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *W. Jędrzejewicz*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *H. Floyar-Rajchman*

Minister Komunikacji:
(—) *M. Butkiewicz*

Minister Opieki Społecznej:
(—) *Jerzy Paciorkowski*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Kaliński*

(Przedruk z Dziennika Ustaw Nr. 59 poz. 509 z dnia 7 lipca 1934 roku).

229.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 1 lipca 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Skarbu o trybie dokonywania licytacji publicznej, przewidzianej w art. 510, 547 i 670 kodeksu handlowego.

Na podstawie art. 510 § 2, 547 § 2 i 670 § 2 kodeksu handlowego (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 57, poz. 502) zarządza się co następuje:

§ 1. Licytację przeprowadza ten notarjusz lub komornik, w którego okręgu urzędowym znajduje się rzecz, podlegająca sprzedaży.

Jeżeli licytację ma przeprowadzić przysięgły makler giełdowy, powinna ona odbyć się na najbliższej giełdzie.

Uprawniony do sprzedaży przez licytację ma prawo sprzedać rzecz za pośrednictwem innego notarjusza lub komornika, a także na innej giełdzie, jeżeli to może dać korzystniejszy wynik.

§ 2. We wniosku o dokonanie licytacji należy wskazać imię, nazwisko (firmę) i adres dłużnika, z jakiego tytułu ma być dokonana sprzedaż oraz określić przedmiot i miejsce sprzedaży.

§ 3. Termin licytacji należy wyznaczyć tak, aby licytacja odbyła się nie później niż piętnastego dnia od daty zgłoszenia wniosku o sprzedaż.

§ 4. Notarjusz lub komornik, przeprowadzający licytację, zamieści o niej w miejscowym dzienniku poczytnym najpóźniej na trzy dni przed licytacją jednorazowe obwieszczenie, w którem wymieni:

1) miejsce i czas licytacji;

2) rzeczy, które mają być sprzedane;

3) miejsce i czas, kiedy można oglądać te rzeczy.

Równocześnie należy umieścić obwieszczenie o licytacji na drzwiach zewnętrznych domu, gdzie ma się ona odbyć.

Obwieszczenia można zaniechać, jeżeli rzecz jest narażona na zepsucie, a zwłoka grozi niebezpieczeństwem.

§ 5. Przetargu nie można rozpoczynać później niż w dwie godziny po czasie, oznaczonym w obwieszczeniu.

Na giełdzie przetarg powinien być przeprowadzony w czasie zebrania giełdowego.

§ 6. Licytacja nie może się odbyć, jeżeli tylko jedna osoba zgłosiła się do przetargu.

§ 7. W przetargu nie mogą uczestniczyć: dłużnik zastawny, organ przeprowadzający licytację, jego małżonek i dzieci oraz osoby, obecne na licytacji w charakterze urzędowym.

§ 8. Przetarg odbywa się ustnie. Zaofiarowana cena przestaje wiązać uczestnika przetargu, jeżeli inny uczestnik postąpił cenę wyższą.

§ 9. Przeprowadzający licytację udzieli przybicia temu, kto zaofiarował najwyższą cenę, jeżeli po trzykrotnem wezwaniu do dalszych postąpień nikt więcej nie zaofiarował.

§ 10. Nabywca obowiązany jest całą cenę nabycia, jeżeli ona nie przewyższa pięciu tysięcy złotych, uiścić natychmiast po udzieleniu mu przybicia. Jeżeli ceny nie uiści, traci prawa, wynikające z przybicia, i nie może

uczestniczyć nadal w licytacji, a przeprowadzający licytację wznowi niezwłocznie przetarg zaś uznana będzie za niedoszłą do skutku.

Jeżeli cena nabycia przewyższa sumę pięciu tysięcy złotych, nabywca powinien złożyć natychmiast jedną piątą część tej ceny, najmniej jednak pięć tysięcy złotych, resztę zaś do godziny dwunastej dnia następnego. Nabywca, który w tym terminie nie zapłaci reszty ceny, traci złożoną jedną piątą część, licytacja na sprzedaną rzecz.

§ 11. Piąta część ceny, pobrana od nabywcy w myśl paragrafu poprzedzającego, użyta będzie w sposób, określony w art. 511, 548 i 671 § 1 kodeksu handlowego.

§ 12. Jeżeli nabywca towaru, sprzedawanego na podstawie art. 546 lub 554 kodeksu handlowego, uiści natychmiast po udzieleniu mu przybicia koszty sprzedaży i daniny publiczne, określone w art. 548 kodeksu handlowego, sprzedający może udzielić mu odroczenia zapłaty reszty zaofiarowanej ceny. W stosunku do osoby, na której rachunek dokonano sprzedaży, uważa się, że nabywca uiścił cenę w gotowiźnie.

§ 13. Nabywca, który zapłacił całą cenę lub który uzyskał odroczenie zapłaty według zasad § 12, powinien natychmiast odebrać rzecz nabytą.

§ 14. Organ, przeprowadzający licytację, sporządza z jej przebiegu protokół, który powinien zawierać:

1) oznaczenie miejsca i czasu licytacji;

2) imiona i nazwiska wierzyciela i dłużnika oraz osób, obecnych przy licytacji w charakterze urzędowym;

3) najwyższą cenę, zaofiarowaną za sprzedaną rzecz;

4) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania nabywcy;

5) wzmiankę, jaką sumę nabywca uiścił na poczet ceny;

6) wzmiankę o odroczeniu zapłaty ceny nabycia w przypadku, przewidzianym w § 12;

7) wnioski i oświadczenia obecnych;

8) wzmiankę o odczytaniu protokółu;

9) podpisy obecnych lub wzmiankę o przyczynie braku podpisu;

10) podpis organu, który przeprowadził licytację.

Jeżeli nabywca nie uiści reszty ceny za nabytą rzecz w terminie, określonym w § 10 ust. 2, należy niezwłocznie po upływie tego terminu stwierdzić to przez odpowiednią wzmiankę na protokóle licytacji; w podobny sposób należy zaznaczyć wpłacenie w przepisanym terminie reszty ceny nabycia.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:

(—) *Czesław Michałowski*

(Dziennik Ustaw Nr. 59, poz. 510 z dnia 7 lipca 1934 r.).

230.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 1 lipca 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a nadto co do §§ 5, 8, 55, 62, 65 — 69 i 77 w porozumieniu z Ministrem Skarbu, a co do §§ 60 i 64 w porozumieniu z Ministrami Komunikacji oraz Poczt i Telegrafów o rejestrze handlowym.

Na podstawie art. LVII i LIX § 2 i 3 przepisów wprowadzających kodeks handlowy (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 57, poz. 503), art. 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 64), art. 31 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 89, poz. 705) i art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 105, poz. 879) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Sąd okręgowy prowadzi rejestr handlowy jako sąd rejestrowy oraz dokonywa w tym charakterze czynności, do których jest powołany z mocy szczególnych przepisów prawa.

Sąd rejestrowy rozpoznaje sprawy jednoosobowo.

§ 2. Treść wpisu ustala sąd rejestrowy w postanowieniu, zarządzającem wpis do rejestru handlowego.

Dokonywanie wpisów w rejestrze handlowym, zarządzanie ogłoszeń i czuwanie nad doręczaniem sądowi rejestrowemu egzemplarzy Monitora Polskiego, zawierających ogłoszenia, należy do obowiązków sekretarza.

§ 3. Rejestr handlowy składa się z czterech działów. W każdym dziale prowadzi się osobną księgę według załączonych wzorów.

Do działu A należy wpisywać kupców jednoosobowych, spółki jawne i komandytowe oraz osoby prawne, nie będące spółkami handlowemi, a prowadzące przedsiębiorstwo zarobkowe w większym rozmiarze; do działu B — spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki akcyjne i towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych; do działu C — zagraniczne spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i akcyjne; do działu D — przedsiębiorstwa państwowe.

§ 4. Księgi rejestrowe powinny mieć trwałą oprawę.

W obrębie poszczególnych działów każdy tom będzie oznaczony kolejną rzymską liczbą. Stronice będą kolejno numerowane.

Na ostatniej stronicy każdego tomu powinno znajdować się poświadczenie o ilości stronic, podpisane przez sędziego i sekretarza.

§ 5. Dla każdej firmy prowadzi się oddzielne akta, które obejmują dokumenty, stanowiące podstawę wpisu, inne dokumenty, składane sądowi rejestrowemu w wykonaniu przepisów ustawowych, jak również wszelkie pisma, dotyczące danej firmy.

Dla kupców jednoosobowych, spółek jawnych i komandytowych będzie prowadzony wspólny zbiór odpisów bilansów, składanych sądowi rejestrowemu stosownie do §§ 66 i 68.

§ 6. Dokumenty, złożone do akt rejestru, mogą być za zezwoleniem sędziego zwrócone; wówczas należy pozostawić w aktach odpis lub wyciąg, poświadczony przez sekretarza.

§ 7. Księgi rejestru handlowego nie będą niszczone.

Księgi i akta nie mogą być wynoszone poza miejsce ich przechowania.

§ 8. Każdy ma prawo przeglądać pod nadzorem sekretarza w godzinach urzędowych rejestr i dokumenty, określone w § 5 ust. 1, tudzież żądać wydania z nich urzędowych odpisów i wyciągów.

Odpisy bilansów, złożone przez kupców jednoosobowych, spółki jawne i komandytowe, są dostępne tylko dla kupca, który je złożył, jego przedstawicieli oraz osób, które mogą przeglądać te dokumenty z mocy szczególnego przepisu prawa.

§ 9. Na żądanie może być wydane urzędowe zaświadczenie, że pewien wpis nie istnieje lub że podanie albo dokument nie zostały złożone.

Rozdział II.

Postępowanie w sprawach rejestrowych.

Przepisy ogólne.

§ 10. W postępowaniu w sprawach rejestrowych należy, o ile rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej, stosować odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego oraz przepisy wprowadzające ten kodeks.

§ 11. Właściwy miejscowo jest sąd rejestrowy, w którego okręgu znajduje się siedziba przedsiębiorstwa.

§ 12. W sprawach, wszczętych przez sąd rejestrowy z urzędu, koszty sądowe ponosi kupiec, którego sprawa dotyczy.

§ 13. Zastępstwo adwokackie obowiązuje przed sądem rejestrowym, poczynając od wniesienia zażalenia do sądu apelacyjnego.

§ 14. W postępowaniu przed sądem pierwszej instancji strona, zamieszkała poza siedzibą sądu, nie ma obowiązku obrania sobie zamieszkania dla doręczeń w siedzibie sądu.

§ 15. Wnioski i oświadczenia, zgłaszane do sądu rejestrowego, jak również skreślenie podpisu, który ma być przechowany w sądzie, można uskuteczniać osobiście do protokółu, który sporządzi sekretarz sądu rejestrowego, a podpiszą zgłaszający i sekretarz.

§ 16. Sąd rejestrowy rozpoznaje sprawy na posiedzeniu niejawnem, może jednak wyznaczyć rozprawę.

§ 17. Sąd rejestrowy powinien wysłuchać w miarę możności wszystkie osoby, interesowane w wyniku sprawy.

§ 18. Sąd rejestrowy przeprowadza z urzędu dochodzenie, potrzebne do ustalenia faktów, i zarządza takie postępowanie dowodowe, jakie uzna za wskazane. W tym zakresie sąd rejestrowy nie jest związany wnioskami i oświadczeniami stron.

§ 19. Orzeczenia sądu rejestrowego zapadają w formie postanowień.

Postanowienia, wydane niezgodnie z wnioskiem którejkolwiek strony, jeżeli na nie służy zażalenie, oraz postanowienia, wymierzające grzywnę, powinny być uzasadnione i doręczone z urzędu kupcowi i osobom, których dotyczą.

§ 20. Inne postanowienia sądu rejestrowego doręcza się z urzędu, jeżeli zostały wydane na posiedzeniu niejawnem.

§ 21. Postanowienia sądu rejestrowego:

1) zarządzające wykreślenie kupca z rejestru handlowego,

2) orzekające rozwiązanie spółki,

3) wymierzające grzywnę,

podlegają wykonaniu po uprawomocnieniu się postanowienia.

W razie wydania postanowienia, rozwiązującego spółkę, sąd rejestrowy zarządzi wpisanie do rejestru handlowego odpowiedniej wzmianki.

§ 22. Zażalenie może opierać się na nowych faktach i dowodach.

§ 23. Skarga kasacyjna na orzeczenie sądu apelacyjnego nie służy, jeżeli postanowienie sądu rejestrowego zostało zatwierdzone albo jeżeli zmiana polegała tylko na zmniejszeniu grzywny, wymierzonej przez sąd rejestrowy.

Skarga kasacyjna jednak służy, choćby sąd apelacyjny zatwierdził postanowienie sądu rejestrowego, w sprawach o rozwiązanie spółki, o używanie firmy (art. 38 kodeksu handlowego) i o wykreślenie z urzędu wpisu w rejestrze handlowym.

§ 24. Sąd Najwyższy przy rozpoznaniu sprawy nie jest związany podstawami i wnioskami kasacyjnemi, powołanemi przez strony.

§ 25. Sąd rejestrowy nie jest związany swem postanowieniem, ani orzeczeniem wyższej instancji, jeżeli ujawniły się nowe okoliczności faktyczne lub te, które stanowiły podstawę orzeczenia, uległy zmianie.

Zmiana prawomocnego orzeczenia o rozwiązaniu spółki może nastąpić tylko w myśl przepisów o wznowieniu postępowania.

Wymuszanie spełnienia obowiązków ustawowych.

§ 26. Skoro sąd rejestrowy poweźmie wiarogodną wiadomość o takim stanie rzeczy, który daje podstawę sądowi rejestrowemu do wymierzenia grzywny według zasad, przewidzianych w art. 17 kodeksu handlowego, wezwie osobę interesowaną pod groźbą wymierzenia grzywny, aby w terminie, oznaczonym przez sąd, spełniła ciążący na niej obowiązek lub usprawiedliwiła jego niespełnienie.

Na postanowienie to niema zażalenia.

§ 27. Jeżeli w oznaczonym przez sąd rejestrowy terminie osoba, do której skierowano wezwanie, nie dopełni określonego w wezwaniu obowiązku, ani nie usprawiedliwi jego niespełnienia, sąd rejestrowy wymierzy grzywnę i jednocześnie powtórzy wezwanie z zagrożeniem nowej grzywny.

Bieg terminu, wyznaczonego w powtórnem wezwaniu, rozpoczyna się od daty uprawomocnienia się postanowienia, wymierzającego grzywnę.

§ 28. Przepisy §§ 26 i 27 stosuje się również w przypadku stwierdzenia przez sąd rejestrowy używania w obrocie firmy, niezgodnej z obowiązującemi przepisami, z tą jednak zmianą, że w wezwaniu, określonem w § 26, sąd zażąda od używającego bezprawnie firmy, aby zaniechał dalszego jej używania albo żeby w oznaczonym przez sąd terminie usprawiedliwił jej używanie.

Jeżeli sąd rejestrowy uzna, że rozstrzygnięcie sprawy, dotyczącej używania firmy, zależy od ustalenia spornych okoliczności, wówczas odeśle strony na drogę procesu cywilnego, zakreślając odpowiedni termin do wytoczenia powództwa. W razie bezskutecznego upływu tego terminu sąd rejestrowy postąpi według przepisów art. 38 kodeksu handlowego.

§ 29. Od skazanego na grzywnę sąd rejestrowy zasądza na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania oraz wykonania postanowienia, wymierzającego grzywnę.

Wykreślanie wpisów z rejestru handlowego.

§ 30. Jeżeli okaże się, że w rejestrze handlowym figuruje wpis, który jest niedopuszczalny ze względu na bezwzględnie obowiązujące przepisy prawne, sąd rejestrowy po wysłuchaniu osób interesowanych zarządzi wykreślenie tego wpisu z urzędu.

Wykreślenie wpisu w rejestrze może nastąpić dopiero po uprawomocnieniu się postanowienia sądu, zarządzającego wykreślenie.

§ 31. W razie ustalenia, że wpis, figurujący w rejestrze handlowym, jest niezgodny z prawdziwym stanem rzeczy, sąd rejestrowy wezwie osobę, obowiązaną do zgłoszenia wniosku o wykreślenie lub o sprostowanie wpisu, według zasad, przewidzianych w § 26. Przepisy §§ 27 i 29 mają tu zastosowanie.

Jeżeli obowiązany do zgłoszenia wniosku o wykreślenie nie dokonał go mimo wezwania, sąd rejestrowy może zarządzić wykreślenie wpisu z urzędu.

Rozdział III.

Czynności rejestrowe.

§ 32. Każda firma powinna być wciągnięta do rejestru handlowego pod numerem bieżącym danego działu. Wpisy, dotyczące oddziału, znajdującego się w tym samym okręgu sądowym, co zakład główny, należy wciągać tylko pod numerem, przeznaczonym dla zakładu głównego, chyba że firma oddziału różni się od firmy zakładu głównego (art. 36 § 2 kodeksu handlowego).

Dla każdej firmy będą przeznaczone w rejestrze dwie równoległe stronice. Gdy będzie przewidywana większa ilość wpisów, należy pozostawić wolne dalsze stronice.

§ 33. Poszczególne wpisy, wciągnięte pod jednym numerem tego samego działu rejestru handlowego, będą miały oddzielną kolejną numerację.

Równoczesne wpisy otrzymują tylko jeden numer kolejny.

Wpis, oznaczony samodzielnym numerem kolejnym, powinien być oddzielony od następnego linją poprzeczną przez obie stronice.

§ 34. Wpis powinien zawierać, oprócz daty wciągnięcia i podpisu sekretarza, numer i stronicę akt, na której znajduje się postanowienie sądu.

Sekretarz uczyni w aktach rejestrowych wzmiankę o wpisie z podaniem daty wciągnięcia. Wzmiankę należy umieścić pod postanowieniem, zarządzającem wpis.

§ 35. Wpisy należy uskuteczniać starannie, pismem czytelnem i bez skróceń.

Podskrobywania są wzbronione.

§ 36. Ogłoszenie wpisu w Monitorze Polskim powinno być zarządzone jednocześnie z uskutecznieniem wpisu i dokonane raz jeden.

Monitor Polski prześle sądowi rejestrowemu tyle egzemplarzy, zawierających ogłoszenia, ilu firm one dotyczyły. Nadesłane egzemplarze Monitora Polskiego sekretarz dołączy do właściwych akt, po jednym egzemplarzu dla każdej firmy.

§ 37. Ogłoszenia powinny być redagowane zwięźle i zawierać w sobie oznaczenie sądu rejestrowego, dział i numer rejestru, datę zarejestrowania oraz treść wpisu. Treść ogłoszenia ustala sędzia.

§ 38. Postanowienie sądu rejestrowego, zarządzające wpis do rejestru handlowego, należy doręczyć kupcowi i wnioskodawcy.

W aktach należy zaznaczyć przy postanowieniu, komu i kiedy je wysłano.

§ 39. Zmiany i wykreślenia wpisów powinny być umieszczone pod nowym numerem kolejnym w tej samej rubryce, w której znajduje się wpis zmieniony lub wykreślony. Wpisy poprzednie, których zmiany lub wykreślenia dotyczą, należy podkreślić czerwonym atramentem.

W razie wykreślenia firmy z rejestru handlowego należy podkreślić czerwonym atramentem wszystkie wpisy, dotyczące tej firmy, a w rubryce uwag — wskazać, z jakiego powodu nastąpiło wykreślenie.

§ 40. Omyłki pióra i t. p. oczywiste błędy we wpisach powinny być przekreślane czerwonym atramentem tak, aby można było odczytać tekst pierwotny, i prostowane w tej samej rubryce.

Sprostowania ważniejsze powinny być omawiane przez sekretarza w rubryce uwag, ogłaszane i podawane do wiadomości osób interesowanych.

Przekreślone lub podkreślone czerwonym atramentem wpisy będą umieszczane w odpisach z rejestru tylko na żądanie stron lub w razie potrzeby.

§ 41. Gdy sąd rejestrowy dokonywa z urzędu wpisu lub wykreślenia w rejestrze handlowym, zaznaczy tę okoliczność w osnowie wpisu.

§ 42. W razie nabycia przedsiębiorstwa kupca rejestrowego, wpisanego w jednym dziale, przez kupca, wpisanego lub podlegającego wpisaniu do innego działu, należy wykreślić wpisy, dotyczące zbytego przedsiębiorstwa, w dotychczasowem miejscu i wciągnąć je na nowo we właściwym dziale. Przeniesienie to należy zaznaczyć w rubryce uwag przy dawnym i przy nowym wpisie.

§ 43. Mimo zbycia przedsiębiorstwa, wpisanego do działu A rejestru handlowego, nie należy go wpisywać pod nowym numerem tegoż działu, jeżeli nowonabywca zatrzymał dotychczasową firmę.

Jednakże nabyte przedsiębiorstwo wraz z firmą należy wciągnąć w tymże dziale pod nowym numerem, jeżeli nabyła je lub sprzedała osoba prawna, nie będąca spółką handlową. O przeniesieniu należy uczynić wzmiankę w rubryce uwag przy dawnym i przy nowym wpisie.

§ 44. W razie przystąpienia drugiej osoby w charakterze spólnika do przedsiębiorstwa kupca jednoosobowego i utworzenia w ten sposób spółki jawnej lub komandytowej, wpisy, dotyczące tego przedsiębiorstwa, należy pozostawić w dawnem miejscu, jeżeli przedsiębiorstwo jest prowadzone nadal pod dotychczasową firmą.

Tak samo należy postąpić, jeżeli przedsiębiorstwo, prowadzone przez spółkę jawną lub komandytową, zostaje przejęte przez jednego ze spólników.

§ 45. W przypadkach, nieobjętych §§ 42—44, należy w razie zmiany brzmienia firmy wpisać nową firmę pod nowym numerem bieżącym odpowiedniego działu rejestru tylko wówczas, gdy uległ zmianie charakter prawny przedsiębiorstwa. Przeniesienie to należy zaznaczyć w rubryce uwag przy dawnym i przy nowym wpisie.

§ 46. Jeżeli przedsiębiorstwo kupca rejestrowego zostanie wydzierżawione kupcowi, wpisanemu już do rejestru handlowego, lub jeżeli zostanie ustanowione na niem prawo użytkowania na rzecz takiego kupca, wówczas należy uczynić o tem odpowiednie wzmianki we właściwych rubrykach rejestru handlowego pod numerem, dotyczącym kupca, wydzierżawiającego lub ustanawiającego prawo użytkowania, nadto w rubryce uwag należy powołać dział i numer rejestru handlowego dzierżawcy lub użytkownika.

Jeżeli dzierżawcą lub użytkownikiem przedsiębiorstwa kupca rejestrowego zostanie osoba, która przedtem nie miała charakteru kupca rejestrowego, wówczas oprócz wpisów, wymienionych w ustępie poprzedzającym, należy wpisać dzierżawcę lub użytkownika do odpowiedniego działu rejestru handlowego.

W rubryce uwag pod numerem, dotyczącym dzierżawcy lub użytkownika, należy zawsze powołać dział i numer rejestru handlowego kupca, który wydzierżawił przedsiębiorstwo lub ustanowił na niem prawo użytkowania.

§ 47. Jeżeli zmiany, które zaszły we wpisie danej firmy, są tak liczne, że przez ich wciągnięcie ucierpiałaby znacznie przejrzystość wpisów w rejestrze, należy przenieść wpisy obowiązujące pod nowy numer rejestru na inne miejsce księgi rejestrowej i zaznaczyć to przeniesienie w rubryce uwag przy dawnym i przy nowym wpisie.

O przeniesieniu należy zawiadomić kupca.

Rozdział IV.

Zgłoszenia do rejestru handlowego.

Przepisy wspólne dla wszystkich działów.

§ 48. Zgłoszenia do rejestru handlowego powinny zawierać dokładny adres osób zgłaszających.

§ 49. Przy zgłoszeniu celem wpisania do rejestru handlowego osoby, uprawnionej do zarządzania przedsiębiorstwem kupca rejestrowego, należy załączyć skreślony wobec sekretarza sądu rejestrowego albo uwierzytelniony notarjalnie wzór podpisu tej osoby.

§ 50. Kupiec rejestrowy, zgłaszając wniosek o wpisanie siebie do rejestru handlowego, powinien dołączyć do zgłoszenia swe świadectwo przemysło-

we, chyba że szczególny przepis prawa zwalnia go od obowiązku wykupienia tego świadectwa.

Przepisu tego nie stosuje się w przypadku, gdy kupiec bez względu na rozmiar jego przedsiębiorstwa jest kupcem rejestrowym z samego prawa.

§ 51. Jeżeli dla prowadzenia przedsiębiorstwa wymagane jest ze względu na jego przedmiot uprzednie zezwolenie (koncesja) władzy administracyjnej, sąd rejestrowy może wpisać kupca do rejestru handlowego dopiero po złożeniu przez niego takiego zezwolenia.

W przypadku, gdy przez wpisanie do rejestru handlowego powstaje osoba prawna, zezwolenie to należy przedstawić sądowi rejestrowemu niezwłocznie po jego uzyskaniu, w każdym razie jednak przed rozpoczęciem odnośnej, uzależnionej od zezwolenia, działalności przedsiębiorstwa, wpisanego już do rejestru.

§ 52. Jeżeli umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej, cudzoziemiec, żądając wpisania siebie do rejestru handlowego, powinien załączyć do zgłoszenia zaświadczenie właściwej władzy polskiej o braku przeszkód do prowadzenia przedsiębiorstwa w Polsce. Zaświadczenie jest zbędne, jeżeli prawo wymaga specjalnego zezwolenia władzy polskiej na działalność w Polsce.

Jeżeli zgłoszono do rejestru handlowego oddział przedsiębiorstwa, którego zakład główny znajduje się zagranicą, należy załączyć do zgłoszenia zaświadczenie właściwego zagranicznego urzędu rejestrowego, a w jego braku — właściwych władz zagranicznych o istnieniu zakładu głównego przedsiębiorstwa. Zaświadczenie powinno być uwierzytelnione w sposób, przewidziany w art. 263 kodeksu postępowania cywilnego.

Dział A.

§ 53. Co do zdolności kupca jednoosobowego do działań prawnych, należy zgłosić do rejestru handlowego następujące dane:

1) okoliczności, dotyczące zdolności kupca do działań prawnych, jako to: upoważnienie małoletniego do prowadzenia handlu, upełnoletnienie, ubezwłasnowolnienie, ograniczenie zdolności do działań prawnych;

2) imię i nazwisko przedstawiciela kupca, ograniczonego w zdolności do działań prawnych, lub osoby, której współdziałanie jest konieczne dla uzupełnienia zdolności prawnej kupca, a jeżeli został ustanowiony pełnomocnik do prowadzenia przedsiębiorstwa kupca, nie posiadającego pełnej zdolności do działań prawnych, to również jego imię i nazwisko; zakres uprawnień tych osób;

3) zmiany powyższych danych.

Gdy chodzi o spólnika spółki jawnej lub komandytowej, należy zgłosić do rejestru jedynie okoliczności, wymienione w punkcie 1.

§ 54. Osoby, uprawnione do reprezentowania osoby prawnej, prowadzącej przedsiębiorstwo zarobkowe w większym rozmiarze i nie będącej spółką handlową, obowiązane są zgłosić do rejestru handlowego:

1) firmę, siedzibę i przedmiot przedsiębiorstwa;

2) imiona i nazwiska członków władz, uprawnionych do reprezentowania osoby prawnej;

3) otwarcie i ukończenie likwidacji;

4) zmiany powyższych danych.

Do zgłoszenia celem wpisania osoby prawnej do rejestru handlowego należy dołączyć jej statut.

Dział B.

§ 55. Osoby, uprawnione do reprezentowania towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, podlegającego wpisowi do rejestru handlowego, powinny zgłosić:

1) firmę, siedzibę i przedmiot przedsiębiorstwa, a nadto obszar działalności towarzystwa;

2) wysokość kapitału zakładowego i sposób jego spłacania; ilość i wartość nominalną udziałów; korzyści, zapewnione osobom, które udzieliły kapitału zakładowego;

3) rodzaj i zakres odpowiedzialności członków;

4) imiona i nazwiska członków zarządu i likwidatorów oraz sposób reprezentowania przez nich towarzystwa;

5) czas trwania towarzystwa, jeżeli jest ograniczony;

6) pismo, wskazane w statucie dla publicznych obwieszczeń;

7) postanowienie statutu, zezwalające na ubezpieczanie niećzłonków;

8) otwarcie i ukończenie likwidacji;

9) zmiany powyższych danych.

Dział C.

§ 56. Osoby, uprawnione do reprezentowania w Polsce zagranicznej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, powinny zgłosić do rejestru handlowego:

1) dane, dotyczące zakładu głównego spółki w zakresie, przepisanym przez prawo polskie dla zgłoszeń krajowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością;

2) jaka część kapitału zakładowego została wpłacona, jeżeli prawo miejsca siedziby spółki zezwala na częściowe wniesienie kapitału zakładowego przed zarejestrowaniem, a także każdorazową dalszą wpłatę tego kapitału;

3) firmę, jakiej spółka powinna używać na obszarze Rzeczypospolitej, i siedzibę przedstawicielstwa spółki na tymże obszarze;

4) wysokość kapitału, przeznaczonego na działalność spółki w Polsce;

5) imiona i nazwiska osób, uprawnionych do reprezentowania spółki na obszarze Rzeczypospolitej, oraz sposób tego reprezentowania;

6) czas, na jaki udzielono spółce zezwolenia na działalność w Polsce;

7) zmiany powyższych danych.

§ 57. Osoby, uprawnione do reprezentowania w Polsce zagranicznej spółki akcyjnej, powinny zgłosić do rejestru handlowego:

1) dane, dotyczące zakładu głównego spółki w zakresie, przepisanym przez prawo polskie dla zgłoszeń krajowych spółek akcyjnych;

2) dane, wymienione w § 56 p. 3 — 7.

§ 58. Do zgłoszenia zagranicznej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub akcyjnej do re-

jestru handlowego należy w szczególności dołączyć:
1) umowę (statut) spółki;
2) zezwolenie właściwej władzy polskiej na działalność w Polsce.

Dział D.

§ 59. Co do przedsiębiorstw państwowych, podlegających wpisaniu do rejestru handlowego, treść zgłoszeń i osoby, obowiązane do tych zgłoszeń, określają przepisy szczególne.

§ 60. Minister Komunikacji zgłasza do rejestru handlowego przy sądzie okręgowym w Warszawie przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe", a Minister Poczt i Telegrafów — przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon". Ponadto wymienieni Ministrowie zgłaszają do tegoż rejestru:
1) firmę, siedzibę i przedmiot przedsiębiorstwa;
2) imiona i nazwiska osób, uprawnionych do podpisywania skryptów dłużnych i weksli w imieniu przedsiębiorstwa;
3) zmiany powyższych danych.

Rozdział V.
Rubryki rejestru handlowego.

Dział A.

§ 61. Dział A składa się z 8 rubryk (wzór). Do poszczególnych rubryk wciąga się następujące dane:
1) do pierwszej — numer kolejny wpisów;
2) do drugiej — firmę, siedzibę (adres) i przedmiot przedsiębiorstwa, wzmiankę o oddziałach, a przy wpisie, dotyczącym oddziału, również wzmiankę o zakładzie głównym i innych oddziałach;
3) do trzeciej — imię i nazwisko kupca jednoosobowego, spólników jawnych i komandytarjuszów; imię i nazwisko dzierżawcy lub użytkownika;
4) do czwartej — imiona i nazwiska prokurentów oraz rodzaj udzielonej prokury;
5) do piątej — dane, dotyczące stosunków prawnych kupca jednoosobowego lub spółki i spólników; co do spółek przedewszystkiem wzmiankę, czy spółka jest jawna, czy komandytowa; imiona i nazwiska osób, uprawnionych do reprezentowania spółki lub osoby prawnej, i sposób tego reprezentowania; wzmiankę o okolicznościach, dotyczących zdolności kupca lub spólnika do działań prawnych (upoważnienie małoletniego do prowadzenia handlu, upełnoletnienie, ubezwłasnowolnienie, ograniczenie w zdolności do działań prawnych, upadłość spólnika, uchwałę władz opiekuńczych o dalszem prowadzeniu przedsiębiorstwa w imieniu małoletniego w charakterze kupca jednoosobowego lub spólnika, a co do kupca jednoosobowego, również imię i nazwisko osób, wymienionych w § 53 pkt. 2, oraz zakres ich uprawnień); wzmiankę o zbyciu, wydzierżawieniu przedsiębiorstwa lub o ustanowieniu na niem prawa użytkowania, jak również o uchyleniu odpowiedzialności dzierżawcy lub użytkownika za zobowiązania, powstałe przy prowadzeniu przedsiębiorstwa przed jego wydzierżawieniem lub ustanowieniem na niem prawa użytkowania; wstąpienie do spółki i wystąpienie z niej spólników; śmierć spólnika jawnego; wzmiankę o umowie, dotyczącej stosunków majątkowych małżeńskich kupca jednoosobowego lub spólnika, i o zmianach, jakie zaszły w tych stosunkach; wzmiankę, że mężatka, będąc kupcem jednoosobowym lub spólnikiem jawnym, prowadzi przedsiębiorstwo bez zgody męża; a co do spółek komandytowych— ponadto: przedmiot wkładu każdego komandytarjusza z zaznaczeniem, w jakiej części został wniesiony, zwroty wkładów choćby częściowe oraz sumę komandytową;
6) do szóstej — otwarcie i uchylenie likwidacji spółki lub osoby prawnej, imiona i nazwiska likwidatorów oraz sposób reprezentowania przez nich spółki lub osoby prawnej; rozwiązanie spółki w razie zaniechania likwidacji; ogłoszenie i uchylenie upadłości kupca jednoosobowego, spółki lub osoby prawnej, oraz imię i nazwisko zarządcy masy upadłości; udzielenie i uchylenie odroczenia wypłat lub postępowania układowego, imię i nazwisko nadzorcy sądowego lub zarządcy z ramienia wierzycieli (zarządcy ugodowego) i tych osób, które zostały upoważnione do wykonywania poszczególnych czynności, związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa, z zaznaczeniem zakresu ich uprawnień;
7) do siódmej—numer akt rejestrowych i stronicę, na której znajduje się postanowienie sędziego, datę wpisu i podpis sekretarza;
8) do ósmej — uwagi; wzmianki, przewidziane w §§ 21, 39, 40, 42, 43, 45 — 47; wzmianki, przewidziane w art. 21 kodeksu handlowego (te ostatnie wzmianki należy wciągać pod tym samym numerem kolejnym, pod którym figuruje wpis, do którego odnosi się wzmianka; dane, które powinny być wpisane do rubryki 7, w tym przypadku należy umieścić pod wpisaną wzmianką, w rubryce uwag); wzmiankę, przewidzianą w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 1932 r. o rejestrowym zastawie drzewnym (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317).

Dział B.

§ 62. Dział B składa się z 9 rubryk (wzór). Do poszczególnych rubryk wciąga się następujące dane:
1) do pierwszej — numer kolejny wpisów;
2) do drugiej — dane, wskazane w § 61 p. 2; co do towarzystw ubezpieczeń wzajemnych — wzmiankę o obszarze działalności towarzystwa i o postanowieniu statutowem, zezwalającem na ubezpieczanie niečzłonków;
3) do trzeciej — wysokość kapitału zakładowego (akcyjnego); wzmiankę o wkładach niepieniężnych; wzmianki, jaka część kapitału akcyjnego została wpłacona przed zarejestrowaniem, oraz o dokonaniu wpłaty każdej dalszej części kapitału; sposób spłaty kapitału zakładowego towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych; czy spólnik (udziałowiec) może mieć jeden tylko, czy większą ilość udziałów; ilość i wartość nominalną akcyj lub udziałów towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych; czy udziały towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych są oprocentowane, czy tylko uczestniczą w nadwyżkach, czy też mają zapewnione obydwie korzyści; ilość i rodzaj uprzywilejowania akcyj uprzywilejowanych; rodzaj i zakres odpowiedzialności członków towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych;

4) do czwartej — imiona i nazwiska członków zarządu i likwidatorów oraz sposób reprezentowania przez nich spółki lub towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych; imię i nazwisko zarządcy masy upadłości; imię i nazwisko nadzorcy sądowego lub zarządcy z ramienia wierzycieli (zarządcy ugodowego) i tych osób, które zostały upoważnione do wykonywania poszczególnych czynności, związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa, z zaznaczeniem zakresu ich uprawnień; imię i nazwisko dzierżawcy lub użytkownika;

5) do piątej — imiona i nazwiska prokurentów oraz rodzaj udzielonej prokury;

6) do szóstej — rodzaj osoby prawnej (spółka akcyjna, z ograniczoną odpowiedzialnością lub towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych); datę sporządzenia statutu lub umowy spółki; czas, na jaki spółka lub towarzystwo jest zawiązane; pismo, przeznaczone do ogłoszeń; wzmiankę o każdorazowej zmianie statutu lub umowy spółki;

7) do siódmej — otwarcie i uchylenie likwidacji; ogłoszenie i uchylenie upadłości; udzielenie i uchylenie odroczenia wypłat lub postępowania układowego; wzmiankę o zbyciu, wydzierżawieniu przedsiębiorstwa lub o ustanowieniu na niem prawa użytkowania, jak również o uchyleniu odpowiedzialności dzierżawcy lub użytkownika za zobowiązania, powstałe przy prowadzeniu przedsiębiorstwa przed jego wydzierżawieniem lub ustanowieniem na niem prawa użytkowania; połączenie spółek; przekształcenie spółki;

8) do ósmej — dane, wskazane w § 61 p. 7;

9) do dziewiątej — dane, wskazane w § 61 p. 8.

Dział C.

§ 63. Dział C składa się z 9 rubryk (wzór). Do poszczególnych rubryk wciąga się następujące dane:

1) do pierwszej — numer kolejny wpisów;

2) do drugiej — dane, wskazane w § 61 p. 2, a nadto firmę, jakiej spółka powinna używać na obszarze Rzeczypospolitej, i siedzibę przedstawicielstwa spółki na tymże obszarze;

3) do trzeciej — dane, wskazane w § 62 p. 3, a nadto: wysokość kapitału, przeznaczonego na działalność spółki w Polsce; wzmianki, jaka część kapitału zakładowego zagranicznej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością została wpłacona, jeżeli prawo miejsca siedziby spółki zezwala na częściowe wpłaty, i o każdorazowej dalszej wpłacie tego kapitału;

4) do czwartej — dane, wskazane w § 62 p. 4, a nadto imiona i nazwiska osób, uprawnionych do reprezentowania spółki na obszarze Rzeczypospolitej, oraz sposób tego reprezentowania;

5) do piątej — dane, wskazane w § 62 p. 5;

6) do szóstej — dane, wskazane w § 62 p. 6, a nadto czas, na jaki udzielono spółce zezwolenia na działalność w Polsce;

7) do siódmej — dane, wskazane w § 62 p. 7;

8) do ósmej — dane, wskazane w § 61 p. 7;

9) do dziewiątej — dane, wskazane w § 61 p. 8.

Dział D.

§ 64. Dział D składa się z 7 rubryk (wzór). Do poszczególnych rubryk wciąga się następujące dane:

1) do pierwszej — numer kolejny wpisów;

2) do drugiej — dane, wskazane w § 61 p. 2;

3) do trzeciej — imiona i nazwiska osób, uprawnionych do reprezentowania przedsiębiorstwa, i likwidatorów oraz sposób reprezentowania przez nich przedsiębiorstwa; imiona i nazwiska osób, uprawnionych do podpisywania skryptów dłużnych i weksli w w imieniu przedsiębiorstw „Polskie Koleje Państwowe" i „Polska Poczta, Telegraf i Telefon";

4) do czwartej — imiona i nazwiska prokurentów oraz rodzaj udzielonej prokury;

5) do piątej — otwarcie i uchylenie likwidacji oraz inne stosunki prawne, dotyczące przedsiębiorstwa, podlegające wpisaniu z mocy przepisu prawa;

6) do szóstej — dane, wskazane w § 61 p. 7;

7) do siódmej — dane, wskazane w § 61 p. 8.

Rozdział VI.

Przedstawianie inwentarzy i bilansów sądowi rejestrowemu.

§ 65. Kupiec rejestrowy jest obowiązany w ciągu trzech miesięcy po upływie roku obrotowego przedstawić sądowi rejestrowemu inwentarz i bilans, sporządzone na koniec roku obrotowego (art. 57 kodeksu handlowego).

Osoby prawne powinny przedstawić sądowi rejestrowemu wymienione dokumenty w ciągu dwóch tygodni po zatwierdzeniu rocznego bilansu przez organ, do tego powołany.

Jeżeli z mocy szczególnego przepisu prawa przedsiębiorstwo jest obowiązane składać w określonym terminie roczne bilanse władzy administracyjnej, równocześnie należy uskutecznić przedstawienie inwentarza i bilansu sądowi rejestrowemu.

§ 66. Dokumenty, przedstawione sądowi rejestrowemu stosownie do przepisów § 65, powinny być podpisane przez kupca (art. 57 § 2 kodeksu handlowego), jak również przez księgowego, jeżeli on je sporządził.

Do przedstawionych dokumentów kupiec dołączy odpis bilansu, poświadczony w ten sam sposób przez kupca i księgowego, i złoży go w sądzie rejestrowym.

§ 67. Na przedstawionym inwentarzu i bilansie sąd rejestrowy umieści po podpisach kupca i księgowego zaświadczenie, stwierdzające fakt i datę przedstawienia dokumentu.

§ 68. W razie, gdyby zaszła konieczność sprostowania lub ponownego sporządzenia dokumentów, przedstawionych sądowi rejestrowemu, kupiec przedstawi niezwłocznie temu sądowi sprostowany właściwym trybem dokument, a jeżeli to był bilans, załączy również odpis, poświadczony w formie, przewidzianej w § 66.

§ 69. Przedsiębiorstwa państwowe, samorządowe i spółdzielnie wolne są od obowiązku przedstawiania sądowi rejestrowemu inwentarzy i bilansów.

Rozdział VII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 70. Sprawy rejestrowe, wszczęte przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, należy rozpoznawać aż do ukończenia według przepisów dotychczasowych.

§ 71. Po dniu 1 stycznia 1935 r. sądy rejestrowe spowodują trybem przepisanym zgłoszenie do rejestru handlowego tych firm i tych okoliczności, które według dotychczasowych przepisów nie podlegały zarejestrowaniu, obecnie zaś podlegają temu obowiązkowi.

Należy również po tej dacie przeprowadzić usunięcie z rejestru wpisów, nieprzewidzianych przez prawo, obecnie obowiązujące, stosując przepisy § 30. Adresy, figurujące w rejestrze obok nazwisk, sąd rejestrowy nakaże podkreślić czerwonym atramentem bez zawiadamiania osób interesowanych.

Ustęp poprzedni nie narusza przepisów art. XXX § 1 i 2 przepisów wprowadzających kodeks handlowy.

§ 72. Ksiąg rejestrowych, sporządzonych według wzorów dotychczasowych, należy używać nadal aż do wyczerpania zapasów, wciągając obowiązkowe wpisy do odpowiednich rubryk (odpowiednio do napisów nad rubrykami) ksiąg dotychczasowych.

Jeżeli w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego w jakimkolwiek dziale dotychczasowego rejestru figuruje kupiec, który według nowych przepisów powinien być wpisany w innym dziale, należy do dnia 31 grudnia 1934 r. przenieść z urzędu wszystkie wpisy obowiązujące do właściwego działu, zaznaczając przeniesienie w rubryce uwag przy dawnym i przy nowym wpisie. O przeniesieniu należy zawiadomić kupca.

Księgi rejestrowe dotychczasowego działu C, prowadzone na obszarze mocy obowiązującej kodeksu handlowego francuskiego i T. XI cz. II Zwodu Praw, należy oznaczyć literą A i prowadzić je nadal aż do wyczerpania zapasów. W razie zgłoszenia prokury należy wpisać imię i nazwisko prokurenta do rubryki Nr. 4, uzupełniając odpowiednio napis nad rubryką.

Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu handlowego austrjackiego należy wpisywać w dotychczasowych księgach oddziału A (rozporządzenie austr. Ministerstwa Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Handlu z 26.IV. 1906 r. Dz. u. p. austr. Nr. 89) dane, wskazane w § 61 p. 5, do rubryki 7; dane, wskazane w § 61 p. 6 — do rubryki 8; dane, wskazane w § 61 p. 7 i 8 — do rubryki 9, z wyjątkiem daty wpisu, którą należy, jak dotąd, wpisywać do rubryki 2; w tych samych księgach należy uzupełnić do dnia 31 grudnia 1934 r. napis nad rubryką 7 przez dodanie wyrazów: „Stosunki prawne kupca jednoosobowego lub spółki i spólników", a nad rubryką 8 — „Upadłość. Postępowanie ugodowe". W dziale B dotychczasowe księgi oddziału C należy oznaczyć literą B. W tym dziale należy wpisywać w dotychczasowych księgach dane, wskazane w § 62 p. 3, do rubryki 6 i 7; dane, wskazane w § 62 p. 4 (z wyjątkiem likwidatorów, których należy wpisywać do rubryki 9), — do rubryki 8; dane, wskazane w § 62 p. 6 i 7 — do rubryki 10; wreszcie dane, wskazane w § 62 p. 8 i 9 — do rubryki 11, z wyjątkiem daty wpisu, którą należy, jak dotąd, wpisywać do rubryki 2.

§ 73. Przy przenoszeniu istniejących spółek komandytowo - akcyjnych do nowych ksiąg rejestrowych należy wpisy dotychczasowe wciągnąć do działu B, umieszczając je odpowiednio w rubrykach według zasad, określonych w § 62. Imiona i nazwiska spólników osobiście odpowiedzialnych należy wpisać do rubryki czwartej wraz ze wzmianką o ich osobistej odpowiedzialności za zobowiązania spółki.

§ 74. Dane, zgłoszone do rejestru handlowego na podstawie art. XVIII przepisów wprowadzających kodeks handlowy, należy wpisać do rubryki 5 działu A.

§ 75. Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu handlowego niemieckiego sądem rejestrowym (§ 1) jest sąd grodzki aż do czasu przekazania rejestru handlowego właściwemu sądowi okręgowemu. W sprawach rejestrowych, wszczętych w sądzie grodzkim, stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia niniejszego.

Minister Sprawiedliwości oznaczy w drodze rozporządzenia datę przekazania rejestrów handlowych przez poszczególne sądy grodzkie sądom okręgowym.

§ 76. Dane, zgłoszone do rejestru handlowego na podstawie art. XXVI § 1 przepisów wprowadzających kodeks handlowy, należy wpisywać do rubryki 5 działu A, a jeżeli idzie o spólników spółki komandytowo-akcyjnej, odpowiedzialnych osobiście, — do rubryki 4 działu B.

§ 77. Wprowadzony rozporządzeniem niniejszem obowiązek przedstawiania inwentarzy i bilansów sądowi rejestrowemu dotyczy inwentarzy i bilansów, sporządzonych na dzień 31 grudnia 1934 r., i późniejszych.

§ 78. Minister Sprawiedliwości wyda szczegółową instrukcję, dotyczącą biurowości i prowadzenia akt w sprawach rejestrowych.

§ 79. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc wszelkie przepisy w zakresie, unormowanym rozporządzeniem niniejszem.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

(Przedruk z Dz. Ustaw Nr. 59 poz. 511 z dn. 7 lipca 1934 r.).

Załączniki do rozp. Min. Sprawiedl. z dn. 1 lipca 1934 r. (poz. 511).

Ks. formatu B 4
(250 × 353 mm)

Wzór do § 61.

D z i a ł A.

Numer rejestru .... Numer rejestru ....

1	2	3	4	5	6	7	8
Nr. kolejny wpisu	Firma. Siedziba. Przedmiot przedsiębiorstwa. Oddziały	Imię i nazwisko kupca jednoosobowego lub spólników	Prokura	Stosunki prawne kupca jednoosobowego lub spółki i spólników. Imiona i nazwiska osób, uprawnionych do reprezentowania spółki lub osoby prawnej	Likwidacja. Upadłość. Odroczenie wypłat. Postępowanie układowe	Numer i stronica akt. Data wpisu. Podpis sekretarza	Uwagi

Ks. formatu B 4
(250 × 353 mm)

Wzór do § 62.

D z i a ł B.

Numer rejestru .... Numer rejestru ....

1	2	3	4	5	6	7	8	9
Nr. kolejny wpisu	Firma. Siedziba. Przedmiot przedsiębiorstwa. Oddziały	Kapitał zakładowy (akcyjny). Akcje. Udziały	Imiona i nazwiska osób, uprawnionych do reprezentowania spółki lub towarzystwa	Prokura	Rodzaj osoby prawnej. Data sporządzenia statutu lub umowy. Pismo przeznaczone do ogłoszeń. Czas trwania spółki lub towarzystwa. Zmiany statutu	Likwidacja. Upadłość. Odroczenie wypłat. Postępowanie układowe. Zbycie. Wydzierżawienie. Połączenie. Przekształcenie	Numer i stronica akt. Data wpisu. Podpis sekretarza	Uwagi

Ks. formatu B 4
(250 × 353 mm)

Wzór do § 63.

D z i a ł C.

Numer rejestru .... Numer rejestru ....

1	2	3	4	5	6	7	8	9
Nr. kolejny wpisu	Firma. Siedziba. Przedmiot przedsiębiorstwa. Oddziały	Kapitał zakładowy (akcyjny). Akcje. Udziały	Imiona i nazwiska osób, uprawnionych do reprezentowania spółki	Prokura	Rodzaj osoby prawnej. Data sporządzenia statutu lub umowy. Pismo przeznaczone do ogłoszeń. Czas trwania spółki i jej działalności w Polsce. Zmiany statutu	Likwidacja. Upadłość. Odroczenie wypłat. Postępowanie układowe. Zbycie. Wydzierżawienie. Połączenie. Przekształcenie	Numer i stronica akt. Data wpisu. Podpis sekretarza	Uwagi

Ks. formatu B 4
(250 × 353 mm)

Wzór do § 64.

Dział D.

Numer rejestru .... Numer rejestru ....

1	2	3	4	5	6	7
Nr. kolejny wpisu	Firma. Siedziba. Przedmiot przedsiębiorstwa. Oddziały	Imiona i nazwiska osób, uprawnionych do reprezentowania przedsiębiorstwa	Prokura	Likwidacja. Inne stosunki prawne, dotyczące przedsiębiorstwa	Numer i stronica akt. Data wpisu. Podpis sekretarza	Uwagi

231.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 czerwca 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o rejestrze spółdzielni.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495) zarządza się co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszem artykuły odnoszą się do ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 35, poz. 495).

§ 2. Czynności sądu rejestrowego, przewidzianych w ustawie o spółdzielniach, dokonywa sąd, który prowadzi rejestr handlowy.

§ 3. Do prowadzenia rejestru spółdzielni, jawności rejestru oraz postępowania w sprawach rejestrowych stosuje się odpowiednio przepisy o rejestrze handlowym, jeżeli ustawa o spółdzielniach lub rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej.

§ 4. Do wydawania oświadczeń, stwierdzających, że celowość założenia spółdzielni oraz jej zamierzenia gospodarcze, ujawnione w statucie, nie nasuwają zastrzeżeń (art. 5 ustęp 2), są upoważnione: Rada Spółdzielcza w stosunku do wszystkich spółdzielni oraz związki rewizyjne w stosunku do tych grup spółdzielni, które podlegają ich rewizji.

Wykaz związków rewizyjnych wraz z oznaczeniem zakresu ich uprawnień przesyła Przewodniczący Rady Spółdzielczej sądom rejestrowym.

§ 5. Zgłoszenia do rejestru powinny być dokonywane osobiście w sądzie, bądź też podawane na piśmie. W ostatnim przypadku podpisy osób zgłaszających powinny być uwierzytelnione notarjalnie lub przez władzę gminną, chyba że wzory tych podpisów znajdują się już w sądzie rejestrowym.

Pełnomocnictwa do dokonania zgłoszenia powinny być w ten sam sposób uwierzytelnione. Jeżeli pełnomocnikiem jest adwokat, stosuje sięart. 89 kodeksu postępowania cywilnego.

§ 6. Wykaz pism, przeznaczonych do ogłoszeń spółdzielni (art. 10), ogłasza Przewodniczący Rady Spółdzielczej w Dzienniku Urzędowy Ministerstwa Skarbu, przesyłając jednocześnie odpisy wykazu sądom rejestrowym.

§ 7. Rejestr spółdzielni składa się z 9 rubryk (wzór).

Do poszczególnych rubryk wpisuje się następujące dane:

1) do pierwszej — numer kolejny wpisów;

2) do drugiej — firmę, siedzibę, oznaczenie rodzaju i zakresu odpowiedzialności członków oraz wzmiankę o ddziałach, a przy wpisie, dotyczącym oddziału, również wzmiankę o zakładzie głównym;

3) do trzeciej — przedmiot przedsiębiorstwa oraz ograniczenia, dotyczące zawierania umów z niećzłonkami, jeżeli statut je przewiduje;

4) do czwartej — wysokość udziału, wpłat na udział oraz czas ich dokonywania;

5) do piątej — imiona i nazwiska członków zarządu, zastępców i likwidatorów; imię i nazwisko zarządcy masy upadłości; imię i nazwisko nadzorcy sądowego lub zarządcy z ramienia wierzycieli oraz zarządcy ugodowego i tych osób, które zostały upoważnione do wykonywania poszczególnych czynności, związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa;

6) do szóstej —

a) czas trwania spółdzielni, jeżeli jest ograniczony;

b) pismo przeznaczone do ogłoszeń;

c) rok obrachunkowy, jeżeli różni się od roku kalendarzowego;

d) liczbę członków zarządu lub likwidatorów oraz sposób reprezentowania przez nich spółdzielni;
e) ograniczenie uprawnień zarządu;
f) postanowienia o zastępcach;
g) przepisy o likwidacji,

przyczem wpisy w tej rubryce powinny być oznaczone właściwemi literami;

7) do siódmej — rozwiązanie (likwidację), uchwałę o przywróceniu działalności (art. 75 ustęp 3), połączenie spółdzielni, upadłość, odroczenie wypłat, postępowanie układowe (ugodowe);

8) do ósmej — numer akt rejestrowych wych i stronicę, na której znajduje się postanowienie sędziego, datę wpisu i podpis sekretarza;

9) do dziewiątej — wagi.

§ 8. Sąd rejestrowy przesyła bezpłatnie Radzie Spółdzielczej zawiadomienie o wpisach, dotyczących:

1) zarejestrowania statutu spółdzielni i wszelkich jego zmian, dołączając odpisy statutu (art. 5 ustęp 4 i art. 71 ustęp 2);
2) rozwiązania spółdzielni (art. 76 ustęp 3);
3) wykreślenia spółdzielni z rejestru (art. 83 ustęp 1);
4) połączenia spółdzielni (art. 110 ustęp 4).

Na piśmienne żądanie Rady Spółdzielczej sąd rejestrowy obowiązany jest przesłać bezpłatnie zawiadomienie także o innych wpisach, dotyczących spółdzielni.

§ 9. Pozostają w mocy dotychczas obowiązujące przepisy o płatach w postępowaniu przed sądem rejestrowym.

§ 10. Osoby, uprawnione do reprezentowania spółdzielni, zarejestrowanych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, są obowiązane do dnia 31 grudnia 1934 r. zgłosić celem wpisania do rejestru pismo, przeznaczone do ogłoszeń spółdzielni, jeżeli dotychczasowe pismo nie odpowiada przepisom art. 10.

W razie niespełnienia tego obowiązku sąd rejestrowy może nakładać grzywny według zasad, wskazanych wart. 17 kodeksu handlowego.

§ 11. Ksiąg rejestrowych, sporządzonych według wzorów dotychczasowych, należy używać nadal aż do wyczerpania zapasów.

§ 12. Minister Sprawiedliwości wyda szczegółową instrukcję, dotyczącą biurowości i prowadzenia akt w sprawach rejestrowych.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1934 r.

Jednocześnie traci moc obwiązującą rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 10 marca 1921 r. w przedmiocie rejestru spółdzielni (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 138).

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Czesław Michałowski*

(Przedruk z Dz. Ustaw Nr. 57 poz. 504).

232.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 5 lipca 1934 r.

o ulgach celnych.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) w brzmieniu nadanem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 554) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie poniżej wyszczególnionych towarów pobiera się cło ulgowe, którego wysokość określa się jak następuje:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło ulgowe w zł od 100 kg
z 53	jabłka świeże luzem i w opakowaniach wszelkiego rodzaju powyżej 40 kg, z wyjątkiem jabłek opakowanych indywidualnie lub w oddzielnych rzędach, sprowadzane w okresie od 7 do 31 lipca 1934 r.— za pozwoleniem Ministra Skarbu	18.—
57 p. 1	winogrona świeże w opakowaniu powyżej 5 kg, sprowadzane w okresie od 15 lipca do 30 listopada 1934 r. — za pozwoleniem Ministra Skarbu .	45.—
58 p. 1	morele, sprowadzane w okresie od 7 lipca do 31 sierpnia 1934 r. — za pozwoleniem Ministra Skarbu	100.—

§ 2. Za towary, które na podstawie niniejszego rozporządzenia mogłyby korzystać z ulg celnych, lecz które zostaną oclone bez zastosowania ulg celnych, może być przez Ministerstwo Skarbu zarządzony zwrot różnicy należności między cłem noormalnem a ulgowem o ile podanie o zastosowanie ulgi celnej będzie złożone w przeciągu 30 dni od chwili ostatecznego ustalenia wyniku rewizji danego towaru.

Jeżeli petent wystąpi o ulgę celną przed sprowadzeniem towaru, lecz ocli go za cłem normalnem, zanim wydane zostanie pozwolenie na ulgową odprawę celną, to w takich wypadkach zwrot różnicy cła może nastąpić na skutek podania petenta do Ministerstwa Skarbu, złożonego, w przeciągu 30-tu dni od chwili przyznania ulgi celnej, wraz z deklaracją celną (kwitem celnym).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: (—) *Wł. Zawadzki.*
Minister Przemysłu i Handlu: (—) *H. Floyar-Rajchman.*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: (—) *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 7 lipca 1934 r. Nr. 59, poz. 512).

233.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 czerwca 1934 r.

w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 16 maja 1931 r. o utworzeniu punktów przejściowych w Jabłonicy i Wyszkowie.

Na podstawie § 2 rozporządzenia z dnia 4 października 1933 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 552) zarządzam, co następuje:

§ 1.

W rozporządzeniu z dnia 16 maja 1931 r. w sprawie utworzenia punktów przejściowych w Jabłonicy i Wyszkowie (Monitor Polski z nd. 5 czerwca 1931 r. Nr. 127, poz. 191) skreśla się w § 3 wyrazy „w czasie od dnia 1 maja do 31 października każdego roku".

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: (—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z Monitora Polskiego R. P. z dn. 5 lipca 1934 r. Nr. 151, poz. 202).

234.

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, SPRAW WEWNĘTRZNYCH, PRZEMYSŁU I HANDLU, OPIEKI SPOŁECZNEJ, KOMUNIKACJI ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 14 czerwca 1934 r.

o częściowej zmianie Instrukcji z dnia 13 czerwca 1933 r. w sprawie trybu przyjmowania świadczeń w naturze, przewidzianych w art. 27 i 34 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 163), na spłatę niektórych zaległych podatków oraz udziału w kosztach robót meljoracyjnych.

§ 1.

Paragraf 2 Instrukcji z dnia 13 czerwca 1933 r. w sprawie trybu przyjmowania świadczeń w naturze, przewidizanych w art. 27 i 34 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163) na spłatę niektórych zaległych podatków oraz udziału w kosztach robót meljoracyjnych (Monitor Polski z dnia 21 czerwca 1933 r. Nr. 140, poz. 183) otrzymuje następujące brzmienie:

„Za zaległości podatkowe, wymienione w § 1 niniejszej instrukcji, uważa się zaległości powstałe przed dniem 1 stycznia 1933 r.".

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: (—) *Wł. Zawadzki.*
Minister Spraw Wewnętrznych: (—) *Bronisław Pieracki.*
Minister Przemysłu i Handlu: (—) *H. Floyar-Rajchman.*
Minister Opieki Społecznej: (—) *Paciorkowski.*
Minister Komunikacji: (—) *Butkiewicz.*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: (—) *Nakoniecznikow-Klukowski.*

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 4 lipca 1934 r. Nr. 150, poz. 199).

235.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 czerwca 1934 r.

w sprawie umorzenia 13 raty obligacyj I serji 5% Państwowej Renty Ziemskiej.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych z dnia 30 grudnia 1927 r. w sprawie emisji I serji 5% Państwowej Renty Ziemskiej (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 58 z 1928 r.), podaje się do wiadomości, iż dnia 1-go czerwca 1934 r. zostały umorzone w drodze wykupu niżej podane obligacje I serji 5% Państwowej Renty Ziemskiej łącznie na sumę nominalną 255.700 złotych w złocie, stanowiące 13-tą ratę umorzenia tej renty.

od Nr	do Nr	ilość sztuk	od Nr	do Nr	ilość sztuk
po 1000 zł.					
6372	6403	32	7186	7200	15
6405	6411	7	7306	7320	15
6496	6505	10	7382	7394	13
6651	6656	6	7399	7418	20
6658	—	1	7421	—	1
6660	6663	4	7562	7570	9
6665	6668	4	7665	—	1
6670	6674	5	7667	7679	13
6724	6727	4	7681	7689	9
6729	6742	14	7691	7697	7
6745	6753	9			255
6761	6763	3	na sumę nom. wartości 255.000 zł.		
6765	6794	30			
6858	6867	10			
7075	—	1	**po 500 zł.**		
7161	7163	3	33140	—	1
7170	7175	6			1
7180	7182	3	na sumę nom. wartości 500 zł.		
			po 100 zł.		
			39686	39687	2
					2
			na sumę nom. wartości 200 zł.		

Ogółem 258 szt. na sumę nom. wart. 255.700 zł (słownie: dwieście pięćdziesiąt pięć tysięcy siedemset złotych).

Za Ministra Skarbu:
(—) *W. Baczyński*,
Kierownik Departamentu.

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 27 czerwca 1934 r. Nr. 145, poz. 192).

236.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 czerwca 1934 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu zgłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932)— ustalam na miesiąc lipiec 1934 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

237.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 czerwca 1934 r.

w sprawie taryfikacji wiskozy.

Do
Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie, Gdańsku, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec otrzymanych wiadomości, że niektóre urzędy celne odprawiają wiskozę w arkuszach jako acetocelulozę w arkuszach, Ministerstwo Skarbu poleca Dyrekcji zwrócić uwagę podległych urzędów, iż aczkolwiek wiskoza w arkuszach i acetoceluloza w arkuszach są clone według tej samej pozycji i punktu taryfy celnej, to jednak w wyniku rewizji należy ściśle określać jakość towaru, i przestrzegać aby na przedłożone przez odbiorcę pozwolenie przywozu, opiewające na acetocelulozę w arkuszach, nie została odprawiona i wydana wiskoza w arkuszach.

Kierownik Departamentu:
(—) *Kurnatowski*

(Przedruk z Monitora Polskiego z dn. 3 lipca 1934 Nr. 149 poz. 198).

238.

WYKŁADNIA

ustawa o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413). r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

413*) (art. 145). W myśl ustępu drugiego art. 145 u. o. s. „podanie ponowne, przy którem jedynie zostają złożone załączniki, potrzebne do załatwienia pierwszego podania, nie podlega opłacie; od załączników opłaca się jednak po 50 gr. od sztuki".

Powyższy przepis ma zastosowanie tylko do podania, przy którem petent (bądź z własnej inicjatywy, bądź na wezwanie władzy) jedynie składa załączniki, potrzebne do załatwienia podania poprzednio wniesionego. Jeżeli zaś podanie zawiera nadto jakiekolwiek wywody, to oprócz kwoty, równającej się iloczynowi z pomnożenia ilości załączników przez 50 gr., należy uiścić opłatę w wysokości 5 zł., przewidzianej w punkcie 1 art. 145, względnie w wysokości 3 zł. lub 2 zł. lub 50 gr., przewidzianej w art. 147 (np. jeżeli petent ze złożonych dodatkowo załączników wysnuwa pewne wnioski; jeżeli wyjaśnia, że pewnego dokumentu, którego władza zażądała, nie może dostarczyć, a dostarcza natomiast inny, który zdaniem petenta może zastąpić dokument żądany; jeżeli motywy, przytoczone w poprzedniem podaniu, uzupełnia nowemi motywami). (L. D. V. 22840/5/34)

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko*

KOMUNIKAT

„Ministerstwo Skarbu przypomina płatnikom podatków bezpośrednich, że w miesiącu lipcu są następujące podatki:

1) do dnia 15 lipca — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1934, w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego w miesiącu czerwcu b. r. przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji i przemysłowe I — V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

2) do dnia 15 lipca — zaliczka kwartalna za I kwartał 1934 r. na podatek przemysłowy

---

*) W ogłoszonej w Nr. 18 poz. 227 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu „wykładni" u. o. s. omyłkowo wydrukowano liczbę porządkową wykładni „210", zamiast „412".

Wyjaśnienia 1), 2), 3) wydrukowane nad Nr. porządkowym 2 w 1-ej kolumnie tejże wykładni dotyczą wszystkich numerów porządkowych od 2 — 8 wykładni.

od obrotu za rok 1934, przypadająca od pozostałych płatników tego podatku niewymienionych w ustępie poprzednim, za wyjątkiem płatników opłacających zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu;

3) do dnia 15 lipca — zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu, przez płatników, którym na ten podatek doręczono nakazy płatnicze;

4) do dnia 15 lipca — zaliczka miesięczna na poczet nadzwyczajnego podatku od dochodu, osiągniętego przez notarjuszy (rejentów), pisarzy hipotecznych i komorników w miesiącu czerwcu b. r.;

5) do dnia 5 lipca — podatek od energji elektrycznej pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w czasie od 16 do 30 czerwca b. r. i — do dnia 20 lipca — tenże podatek, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15 dni lipca b. r.;

6) podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wraz z dodatkiem kryzysowym — w terminie do dnia 7-mi po dokonaniu potrącenia podatku.

Nadto płatne są w lipcu zaległości odroczone i rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu, tudzież podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze również z terminem płatności w tym miesiącu.

Z REDAKCJI:

Podaje się do wiadomości, iż w organie „Stowarzyszenia Urzędników Skarbowych R. P. w części II „Czasopisma Skarbowego" (Red. i adm. Marszałkowska 153 m. 1 tel. 5.91-72) zestawiono skróty i wyciągi z najważniejszych okólników z zakresu spraw podatkowych, monopolowych i celnych. W szczególności dział p. t. „Wiadomości celne" obejmuje: Przegląd orzecznictwa taryfowego, poradnik techniczny, przegląd orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego, przegląd prawodawstwa celnego.

W ogłoszonej Nr. 18 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu pod poz. 227 wykładni ustawy o opłatach stemplowych od pism, wiążących się z prawem o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych (Dz. U. R. P. z 1933 r.) (Nr. 85 poz. 632) (L. d. V. 523017/5/34) omyłkowo wydrukowano L. porządkową wykładni 210, zamiast 412. Nadto wyjaśnienia 1, 2, 3, wydrukowane nad Nr. porządkowym 2-im w 1-ej kolumnie tejże wykładni a dotyczące przedmiotu wszystkich numerów porządkowych od 2 — 8 wykładni, powinny być wydrukowane poniżej numeru porządkowego 8 tejże wykładni.
